

“Пишаюся професією, якій віддав усе трудове життя”

Здолбунів – місто залізничників. Зі сталеву магістраллю пов'язало свою долю не одне покоління мешканців цього краю, тому чи не в кожній родині хтось присвятив професії залізничника частину свого життя. Та й саме місто перетворилося з маленького хутора у районний центр завдяки збудованій ще наприкінці XIX століття залізниці. Тому до залізничників тут особливе ставлення, адже їх клопітка та цілеспрямована праця сприяє зміцненню економіки міста, має високий авторитет серед населення.

У колективах підприємств залізничного транспорту Здолбунівщини виросло і працює зараз багато майстрів своєї справи, які у святі і в будні, вночі і вдень забезпечували та забезпечують чітке функціонування залізничного транспорту. Одним зі знаних та шанованих на Рівненщині ветеранів-залізничників є Григорій Пилипович Ткачук, який у цьому році вже відсвяткував своє вісімдесятиріччя.

– Про професію машиніста я мріяв ще з дитинства, – розповідає Григорій Пилипович. – Тому після закінчення школи без вагань вирішив продовжити навчання у залізничному училищі Здолбунова, яке закінчив у 1950 році. Мене прийняли на роботу у локомотивне депо Здолбунів, а через рік скерували на курси помічників машиніста. Закінчив курси і працював помічником на вантажних поїздах. Уже

в 1958 році закінчив навчання у Львові на машиніста паровоза, після цього й збулася давня мрія: мені довірили ручку реверса в кабіні паровоза. Щастя та гордість, які я тоді відчував, важко передати словами, це треба відчути. Ще через декілька років я пройшов перекваліфікацію на машиніста тепловоза, а у 1971-му – з тепловоза пересів на дизель-поїзд. Таким чином маю три права управління: паровозом, тепловозом та дизель-поїздом.

Називаючи людські та професійні якості, якими повинен володіти машиніст, Григорій Пилипович відзначає передусім зосередженість та внутрішню дисципліну, щоб постійно тримати ситуацію під контролем, а ще – енергійність, щоб діяти швидко та рішуче. Судячи з того, як захоплено він розповідає про свою роботу, стає зрозуміло, що Григорій Ткачук

жодного разу не пошкодував про обрану професію, полюбив дорогу і людей, сильних взаємодопомогою та дисципліною.

– Машиніст – професія дуже цікава і водночас складна, – продовжує розмову Григорій Ткачук, – бо ведеш поїзд, відчуваєш колосальну відповідальність. За 12 годин можна перевезти тонни вантажів на тисячі кілометрів. Якщо ж мова йде про пасажирський поїзд, то відповідаєш за життя та здоров'я людей.

За 48 років трудового стажу машиністу першого класу Григорію Ткачуку доводилося працювати на паровозах і тепловозах різних марок, водив він пасажирські поїзди на Львів та в сусідню Білорусь, ніколи не порушував трудової і технологічної дисципліни. Григорій Пилипович розумів, що свій досвід неодмінно треба передати молодим залізничникам, навчити їх усьому, що осягнув сам за десятиліття праці. Особливо завдячують йому за знання та досвід Віктор Мічуда і Сергій Виговський, які і сьогодні працюють машиністами.

Григорій Ткачук був і залишається енергійним чоловіком. Перебуваючи на заслуженому відпочинку, він у міру можливос-

тей бере участь у різних суспільних заходах, які проходять на Здолбунівщині, а ще – дуже любить пісню, тож співає і в хоровавому колективі центральної районної лікарні, і в церковному хорі.

– Знаєте, якось я не помічав свого віку, – продовжує Григорій Пилипович. – Уже вісімдесят, а я,

як юнак, просто люблю та ціную життя. А ще я дуже пишаюся професією, якій віддав усе своє трудове життя, і щиро бажаю, щоб таке відчуття гордості було притаманне всім, хто теж її обрав.

Мар'ян ПУШКАР
Фото з домашнього архіву Григорія Ткачука

Відомий педагог Антон Макаренко свого часу казав: “Вчителем може бути будь-хто, якщо закінчив педагогічний заклад, а щоб бути педагогом – треба мати талант.” До сіячів розумного, доброго, вічного належить і Сидір Сидорович Савчишин, якого в спортивних колах Буковини знають як одного з найталановитіших тренерів із легкої атлетики, а також мудрого викладача фізичного виховання.

Його тренерська робота пов'язана з вихованням молодих залізничників у колишньому Чернівецькому залізничному технікумі та в залізничному училищі. Не одне покоління студентів цих навчальних закладів виховав Сидір Савчишин. Тренерській та викладацькій роботі він віддав 57 років!

Уродженець міста Дубно, що на Рівненщині, Сидір Савчишин у 1952-1956

роках навчався у Львівському державному інституті фізичної культури. Після закінчення його скерували на педагогічну роботу в місто Станіслав (Івано-Франківськ) у технікум фізкультури. Однак доля розпорядилася по-іншому... Створивши сім'ю, Сидір переїхав у Чернівці, а залізничне училище стало його першою сходинкою до подальшого професійного зростання. “У ті нелегкі повоєнні роки спортивна база училища була незначною, – згадує Сидір Сидорович, – один спортивний майданчик, на якому проводили заняття з фізкультури, змагання з футболу та волейболу”.

Новий спортивний зал був на той час невідкладною потребою, тож директор училища Ілля Шлемов разом із фізруком взялися за її реалізацію. Будівництво тривало впродовж року, керував процесом Сидір Савчишин. Цей зал функціонує й сьогодні:

Педагог, тренер, наставник...

тут проводять тренування та змагання з волейболу, баскетболу, боксу та гімнастики. А вже у 1961 році Сидір Савчишин керував будівництвом басейну для плавання. Усі роботи виконували у вільний від уроків та практичних занять час без перерви у навчальному процесі.

Знаковим для педагога був 1962 рік – він перейшов працювати в Чернівецький залізничний технікум. Упродовж 20-ти років роботи в технікумі тренерська праця приносила високі результати. Сидір Савчишин виховав у ФСК “Локомотив” чимало майстрів спорту, зокрема Івана Іліку – чемпіона Європи зі спортивної ходьби, переможця легкоатлетичного матчу СРСР – США в м. Лінкольн.

Іван Іліка продовжує роботу свого наставника – плекає молоду зміну спортсменів-легкоатлетів та волейболістів, зокрема виховав легкоатлетів Оксану Павлюк, Миколу Палагіцького, В'ячеслава Жаб'юка. Усі вони спочатку були чемпіонами області, згодом призерами і чемпіонами легкоатлетичних змагань СРСР, України.

– **Що найбільше запам'яталося у вашій спортивній роботі за ці роки?** – запитую у Сидора Сидоровича.

– Особливо запам'ятався 1957 рік, коли в Москві проходив Всесвітній фестиваль молоді й студентів. Тоді я очолював спортивну делегацію “Трудових резервів” Буковини, поспілкувався з молоддю з багатьох країн світу.

... Завдяки тренерському професіоналізму Сидіра Савчишина буковинський край уславився плеядою відомих в Україні та колишньому СРСР спортсменів-атлетів. Ще одним його тренерським хистом є плавання

– Сидір Сидорович навчив плавати майже тисячу дітей.

Сидір Савчишин захоплюється туризмом. Під час своїх відпусток разом із колегами-педагогами відвідував історичні місця Буковини, подорожував у Карпати.

У його очах горять іскорки оптимізму та гарного настрою, а спілкуючись із ним, і не скажеш, що Сидору Сидоровичу у травні цього року виповнилося 80 років. Із поважним ювілеєм його привітав і педагогічний колектив Чернівецького залізничного коледжу.

Упродовж 30 років педагог виховує спортивну молодь залізничного ліцею. Тому автора цих рядків зовсім не здивувало безліч грамот та кубків за спортивні досягнення, які побачив у його невеличкому кабінеті, як і його особисті подяки від керівництва навчальних закладів, де працював ці довгі роки.

За педагогічну працю Сидір Савчишин нагороджений почесними званнями “Відмінник народної освіти СРСР” та “Відмінник народної освіти України”. Нема такого року, щоб вихованці не ставали призерами спортивних змагань. І цього року його учні стали переможцями командних змагань з волейболу та легкої атлетики. І хоча спливають роки, яких не повернути назад, Сидір Сидорович залишається душею молодий, адже він щодня – серед молоді, яка радує його високими спортивними результатами.

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ, м. Чернівці.
На фото: команда Чернівецького залізничного ліцею з легкої атлетики разом із тренером Сидором Савчишином (у верхньому ряді праворуч).

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресурсне свідцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАШАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Коректор
Андрій КОСІОРА.....226-32-03
Кореспонденти:
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Тетяна БАЛЛА.....226-59-27
Оксана ЛОІК.....226-36-23
Лілія ХОМИШИНЕЦЬ.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 36 955.
Замовлення 1234.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.